

Ongeveer een jaar later

Maggie voelde het gevaar zodra de man door de deur kwam. Ze stond achter de gedempt verlichte bar en poleerde een bierglas. Toen ze opkeek liep er een rilling over haar rug. Dat kwam niet doordat hij er gevaarlijk uitzag; hij was van middelbare leeftijd, gekleed in een donkerblauw pak zonder stropdas en zijn haar lag over zijn schedel gedrapeerd om te verhullen dat hij flink kaal werd. Maggie zag elke avond genoeg van dit soort types binnenkomen. Nee, de dreiging ging uit van zijn houding. Met zijn handen in zijn zij bleef hij in de deuropening staan en nam met zijn wijd uit elkaar staande ogen traag de kroeg in zich op. De glimlach om zijn dikke lippen gaf aan dat mensen hoorden te weten wie hij was en bang moesten zijn.

Maggie was niet van plan hem dat plezier te gunnen. Maar ze hield hem wel in de gaten toen hij naar binnen slenterde en met zijn vinger over een van de onbezette tafeltjes ging om te controleren of er stof op lag. Hij wierp een blik op de vier enige klanten, verspreid over twee zitjes met zachtblauw licht, die onder het genot van een glas bier met elkaar zaten te praten. Hun gesprekken werden overstemd door melancholieke

countrymuziek. Dit was geen hippe tent. En dat was dan ook precies de reden dat Maggie het hier naar haar zin had.

Op zijn dooie gemak kwam de man op haar af. Hij legde zijn handen op de bar en keek haar met diezelfde glimlach aan.

Ze ging door met het poleren van het glas.

‘Scotch.’ Hij wees met een beringde vinger naar de bovenste plank achter de bar. ‘De single malt. Twee ijsklontjes, dank je.’

‘Achttien dollar,’ zei Maggie.

De man reageerde niet. De glimlach bleef op zijn gezicht gebeiteld.

Maggie was klaar met poleren van het glas en zette het weg om het volgende te pakken.

‘Ik krijg dorst,’ zei de man.

‘Achttien dollar.’

‘Nieuw hier?’

‘Zo’n beetje.’

‘Dan heeft Andrew je niet goed ingewerkt. Ik betaal niet.’

Maggie ging verder met poleren. De man bleef glimlachen, maar ze zag de woede in zijn ogen. Ze was inmiddels toe aan glas drie.

‘Maggie.’

Plotseling stond Andrew achter haar en hield zijn blik op de man in het pak gericht. Andrew keek vrijwel altijd zorgelijk en door zijn bleke gelaatskleur, fletsblauwe ogen en grijze haren maakte hij een afgetobde indruk, maar nu was er nog iets anders. De angst op zijn gezicht was onmiskenbaar.

‘Het is in orde,’ zei hij. ‘Schenk maar in.’

Maggie nam niet de moeite de man in het pak aan te kijken. Een zelfgenoegzame grijns of een uitdrukking van voldoening op zijn smool betekende namelijk hetzelfde: je bent op je nummer gezet, trut. Maggie schonk een glas in en schoof het naar hem toe.

‘Zin in wat te eten, Len?’ vroeg Andrew, net luid genoeg om te maskeren dat zijn stem trilde. ‘We hebben vanavond een lekkere hap op de kaart. Als je wil, kan ik...’

‘Ik hou het liever bij een paar borrels terwijl ik wacht,’ zei Len.

Maggie ging weer verder met poleren, maar ze wist zeker dat deze Len haar in de gaten hield.

‘Waarop wacht je dan?’ vroeg Andrew.

Maggie zag de harde blik in Lens ogen toen hij Andrew aankeek. ‘Tot jij tijd hebt om een babbeltje met me te maken, vriend.’

Len liep naar een onbezet tafeltje. Andrews mond hing een beetje open toen Len ging zitten. Zonder nog iets tegen Maggie te zeggen verdween Andrew naar achteren. Maggie keek hem na totdat het glas dat ze poleerde glom als een spiegel en ging vervolgens weer terug naar haar vaste plek.

‘Waar hadden ze het over?’ vroeg Evie, die bij haar kwam staan terwijl ze een dienblad in haar handen ronddraaide. Evie was ongeveer van Maggies leeftijd. Ze had een flinke bos donker haar die in bedwang werd gehouden door een scrunchie.

Maggie haalde haar schouders op.

‘Andrew wilde bijna de deur uit rennen toen hij die vent zag,’ ging Evie verder. ‘Wat denk jij? Aan de dijk gezette lover? Magere Hein?’

‘Volgens mij is het iets met belastingen.’ Maggie tapte voor zichzelf een glas water uit de kraan. Haar blik schoot onmiddellijk naar het tafeltje van Len toen hij opstond en naar de gang achter de bar liep. Andrew stond daar op hem te wachten, met een grijns op zijn gezicht die voor ontspannen moest doorgaan, maar daar niet in slaagde. Len knikte nog even naar Maggie toen hij samen met Andrew door de achteruitgang verdween.

‘Wil je even op de bar letten, Evie?’ vroeg Maggie. ‘Ik moet naar de wc.’

Het personeelstoilet was ondergebracht in een groezelig hokje waarin niemand ooit de moeite had genomen de spinnenwebben weg te halen. Maggie deed de deur achter zich op slot en keek naar het kleine getraliede raampje boven de toiletpot. Evie zei vaak gekscherend dat het net een gevangeniscel leek. Maggie deed het deksel van de pot dicht en klom erop. Het raampje zat hoog en ze dacht niet dat iemand haar van buiten zou kunnen zien, maar toch boog ze zich heel behoedzaam naar voren om te luisteren.

‘... zei toch dat ik nog een paar weken nodig had,’ zei Andrew. Hij sprak snel en zacht. ‘Jane is op reis voor haar werk en ik heb nauwelijks geld voor de kinderoppas...’

‘Nog een paar weken erbij is niet de afspraak,’ was Lens reactie. ‘Ik zou afgelopen maandag de hele zwik van je krijgen.’

‘Jij hebt het bedrag veranderd. Dat was niet eerlijk.’

‘Dat komt door de rente, vriend. Je had al uitstel gekregen. Het gaat wél om mijn geld dat je nodig hebt om deze klotetent draaiende te houden.’

Stilte. Maggie boog zich nog iets meer naar voren.

‘Je hebt me te veel gegeven.’ Het klonk alsof Andrew zou gaan huilen. ‘Het ging mij om een paar duizend, dat was genoeg.’

‘Godsamme, ben je wel goed bij je hoofd? Ga je nou lopen zeiken dat je een betere deal hebt gekregen dan je had gedacht? Je had dat geld nodig om te adverteren en die mooie meiden achter de bar aan te kunnen nemen. Met een paar duizend ballen had je hoogstens de keuken kunnen afstoffen. Ik kan me trouwens niet herinneren dat je klaagde toen ik je méér aanbood.’

‘Toe nou, Len,’ zei Andrew. ‘We zijn toch vrienden?’

‘Zeker weten, man. Eigenlijk ben je gewoon familie. Maar dat maakt het nog een tikkie erger. Familie ga je niet besodemieteren.’

‘Ik heb minder geld verdiend dan ik had verwacht. Ik heb geen...’

‘Er zitten klanten binnen,’ zei Len. ‘Dat betekent inkomsten en dat geld neem ik mee. De verdiensten van vanavond en verder van elke avond, net zolang tot we quitte zijn. En omdat we vrienden zijn kom ik elke keer in eigen persoon kijken of de zaken netjes worden afgehandeld. Ik kom binnen, krijg wat te drinken en aan het eind van de avond geef je mij de centen en bedank je me dat ik zo aardig ben. Wat vind je daarvan?’

‘Dat red ik niet.’ Andrew klonk benauwd. ‘Dan kan ik het personeel niet betalen. Ik kan niet... Alsjeblieft, Len. Toe nou, nog maar twee weken, en dan...’

Een korte kreet, toen een luid gekraak, waar Maggie zo van schrok dat ze haar hand voor haar mond moest slaan om geen geluid te maken.

‘Kop dicht,’ zei Len.

Ze hoorde gekreun en vervolgens een doffe dreun toen Andrew blijkbaar op de grond viel.

‘Kom aan het eind van de avond maar naar me toe.’ Len klonk verveeld. ‘En zorg dat een van die meiden ernaar kijkt. Anders blijft het een lelijk litteken.’

Maggie liet zich van de wc glijden, deed de deur open en ging snel terug naar de bar. Ze keek in een van de spiegels achter de planken met flessen drank. Aan haar gezicht was niets bijzonders te zien. En bovendien, daar had ze wel voor gezorgd, had ze geen in het oog springende kenmerken. Geen make-up, donker haar tot op de schouders – het enige wat misschien een beetje vreemd aandeed in het nogal warme Port Louis, was dat ze kleren aanhad die haar hele lijf bedekten, maar ook haar jeans, laarzen en zwart, wijdvallend shirt waren heel gewoontjes en onopvallend.

Evie was nergens meer te bekennen en inmiddels stond er een klant ongeduldig met zijn vingers op de bar te trommelen. Maggie produceerde een ontspannen glimlach en liep naar de man toe. Op hetzelfde moment passeerde Len haar.

De avond verliep zonder enige opwinding. Andrew verscheen na een halfuur met een gezwollen en vuurrode neus. Normaal gesproken controleerde hij de bar en wees hij op dingen die nog opgeruimd of schoon-gemaakt moesten worden, maar nu keek hij Maggie niet eens aan. Hij was behoorlijk van de kaart en bleef duidelijk uit de buurt van de hoek waar Len als een schaduw stond te wachten.

Zoals Maggie wel had verwacht, zei Andrew dat ze vroeg weg mocht, hoewel ze nog niet eens de vloer had gedweild. Ze sprak hem niet tegen en liep weg, met haar handen in haar broekzakken en knikte zelfs even naar Len, die alleen maar naar haar keek.

Eenmaal op straat ademde ze gretig de warme, ziltige lucht in en keek toen naar de geparkeerde auto's voor de deur. Eentje viel haar meteen op: een enorm, zwartglanzend geval met voorin het silhouet van de chauffeur. Een gangster dus. Maggie besteedde niet meer aandacht aan de auto dan een toevallige voorbijganger zou doen. Ze boog haar hoofd en liep verder.

Ze hoorde het drilboorachtige gekwaak van de reuzenpadden die een veilig heenkomen zochten voor de auto's. Boven haar hoofd vloog een zwerm vleermuizen op uit een boom. Hun schaduwen waren opeens overal en verdwenen weer net zo snel. Ze schrok niet eens meer wanneer dit soort dingen gebeurde. De kroeg waar ze werkte bevond zich in een zijstraat. Dicht genoeg bij het centrum van het stadje om makkelijk bereikbaar te zijn, maar ver genoeg uit de buurt van het avondgedruis in Port Douglas. Niet dat het lawaai ooit ondraaglijk was in dit kleine toeristenstadje, maar toeristen vonden het nu eenmaal fijn om herrie te maken en dronken te worden. Alleen deden ze dat blijkbaar niet in Andrews bar.

Maar Maggie had Port Douglas niet uitgekozen vanwege het lawaai of de stilte. Ze was hier omdat ze nog nooit in een warm klimaat had gewoond, en de verandering van omgeving voelde op de een of andere manier symbolisch. Een nieuwe plek voor een nieuw leven. Een paar

maanden geleden was ze het stadje binnengereden. Ze was toen aan het eind van haar Latijn en ze had meer dan genoeg van het autorijden. Het was haar bedoeling geweest om wat te drinken, in een motel te overnachten en de volgende dag weer te vertrekken, maar ze had meer rust nodig dan ze beseftte. Of liever gezegd: ze had tijd nodig om te genezen.

Ze was een paar borrels gaan drinken in een rustige kroeg, waar ze kennismaakte met Andrew, de eigenaar die op zoek was naar personeel. Inmiddels een beetje aangeschoten, had ze deze kans met beide handen aangegrepen, terwijl ze hier eigenlijk helemaal niet op uit was. Binnen een week had ze een baantje en een klein appartement in een badplaatsje dat er op een of andere manier in was geslaagd het evenwicht te bewaren tussen smakeloos en mooi. Het rook er naar de zee en vruchten, en de mensen die door de met palmen omzoomde hoofdstraat slenterden waren altijd allemaal even ontspannen. De winkelatalages en kraampjes lagen vol met stapels badkleding en sieraden. Overal zag je lachende gezichten van mensen die elkaar begroetten in kofffientjes en kroegen, waarvan de ooit felle kleuren nu door de zon waren verbleekt. Alles was hier ruimtelijk, alsof zelfs de gebouwen elkaar de ruimte gaven om te ademen.

Maggie was hier hartje zomer aangekomen, toen de atmosfeer drukkend en vochtig was en de regen aan één stuk door met bakken naar beneden kwam. Wanneer ze ergens onder een afdakje zat verbaasde ze zich erover hoe het in zo'n warm klimaat toch totaal niet droog kon zijn. Maar terwijl de weken voorbijkropen en het geleidelijk ophield met regenen, werd de hitte minder benauwend en vond ze een heel nieuw ritme in een bestaan dat weliswaar niet helemaal normaal was, maar zeker prettig onopvallend. Het verbaasde haar dat ze zo snel haar draai had gevonden. Het leven was hier ontspannen en pretentieloos, en niemand keek op van een jonge vrouw die als barkeeper werkte.

Haar appartement was eigenlijk niet meer dan een zit-slaapkamer plus

een badkamertje dat naar schimmel rook. Haar woning lag verstopt achter een winkel in de hoofdstraat en de ingang was alleen bereikbaar via een smalle steeg. Het was verre van chic, maar ze vond al die eenvoud prettig. Al haar bezittingen pasten in een rugzak, voor het geval ze op stel en sprong zou moeten vertrekken.

Ze bleef nooit lang thuis, en vanavond was het niet anders. Zonder het licht aan te doen ging ze rechtstreeks naar het kleine koelkastje, pakte er een paar biertjes uit en ging meteen weer naar buiten. In de hoofdstraat kwam er nog steeds rumoer uit de kroegen, maar wel gedempt, en het stadje was verder grotendeels verlaten. Een doordeweekse avond.

Meestal vond ze het fijn om 's avonds door de hoofdstraat te wandelen, maar nu voelde ze een soort onaangename beklemming. Dat gevoel was doorgaans een voorbode van narigheid, en de bedoeling van haar verblijf hier was juist dat ze niet in de problemen wilde komen. Dat was ook deels de reden dat ze ervoor had gekozen om te werken voor een man die je min of meer omver kon blazen.

Soms waren er nog dronken malloten op het nabijgelegen strand, of anders wel stelletjes die genoten van een romantische wandeling in het maanlicht. Maar nu was het strand zoals Maggie dat het liefst zag: verlaten. Het witte zand strekte zich uit onder de schaduwen van de bomen en de heldere sterrenhemel ging naadloos over in de donkere, zacht lispelende zee. Het was alsof er een deken over alles was gelegd en dat zo zou blijven tot de dag weer aanbrak. Omdat er geen mensen te zien waren, kon je je gemakkelijk voorstellen dat zij nu ook onder die deken lagen en dat Maggie als enige nog wakker was.

Halverwege het strand ging ze zitten en maakte een flesje bier open. Ze nam een slok en wachtte tot ze het vertrouwde ontspannen gevoel kreeg nu er weer een dag was verstreken zonder dat ze was herkend of werd opgejaagd.

Dat gevoel bleef uit.

Het gedoe tussen Andrew en de gangster had niks met haar te maken, hield ze zichzelf voor. Het had geen enkele invloed op haar leven. Het ging haar kortom geen bal aan. Andrew kon blijkbaar niet met geld omgaan en had een behoorlijk slechte smaak wat vrienden betrof. Hij moest het zelf maar uitzoeken.

En toch.

Het was zelfs gevaarlijk om dit alleen maar te denken. Ze was erin geslaagd al een hele tijd uit handen te blijven van wat en wie haar achtervolgden, en in die periode had ze net genoeg zelfvertrouwen op weten te bouwen om zich ergens te kunnen vestigen, ook al was het onder beperkte omstandigheden. Deze rust was behoorlijk kwetsbaar, ze had er erg haar best voor moeten doen en ze had absoluut geen zin om iets te ondernemen wat die rust zou verstoren.

En toch.

Zonder Andrew zou ze geen rust krijgen. Hij had haar de fragiele omstandigheden geboden die ze nodig had en zelfs het appartement voor haar gevonden. Ze beeldde zich niks in, het was absoluut geen liefdadigheid, maar het betekende wel iets voor haar. Het enige wat ze wist, was dat Andrew een goed mens was; bovendien zou ze zonder die kroeg van hem ook het kleine beetje wat ze nu had kwijtraken.

Ze had haar eerste biertje soldaat gemaakt en begroef het flesje in het zand tot alleen de bovenste helft er nog uitstak. Ze keek er een poosje naar en dacht na. Het onbehaaglijke gevoel was sterker geworden, als iets scherps, iets wat bleef knagen. En ze wist dat dit gevoel alleen maar sterker zou worden als ze er niets mee deed. Ze maakte het tweede flesje bier open.

Wat heb ik tot mijn beschikking?

Ze schoot wakker toen het nog maar net dag was. Met kloppend hart bleef ze nog even liggen en keek naar het plafond.

Ze stapte uit bed en liep naar de deur. Ze deed hem op een kier en zag dat de hemel al licht begon te kleuren, de wolken tekenden zich helderblauw af tegen het donkergrijs. Ze ging op het stoepje zitten en leunde tegen de deurpost. Het was nog fris.

Weer gaan slapen zat er niet in. Na zo'n droom lukte haar dat nooit.

Die dromen verliepen allemaal een beetje anders, maar het resultaat was altijd hetzelfde. Het maakte niet uit of het over het bloed, het gelach of de wapens ging, over het kleine figuurtje dat van de rots viel of de klauwende handen die weggleden in het duister; al die beelden brandden als zuur door haar geest en verpestten de dag die voor haar lag.

Deze keer ging het over haar ouders. Dat was vaker het geval. Flarden van beelden van haar vader met zijn fles. Donker haar en iets wat op een glimlach leek, was alles wat ze nog van haar moeder wist. In de droom van vannacht stond ze in een brandend huis – misschien het huis waarin ze was opgegroeid, maar dat was moeilijk te zeggen – terwijl haar vader, die onaangetast bleef door het vuur, benzine op de vlammen goot en ze hem smeekte daarmee op te houden. Haar moeder keek toe door een raam, ongehinderd door de rook en de vlammen. Maggie probeerde naar haar toe te komen, maar het vuur laaide steeds heviger op en Maggie werd erdoor verzwolgen. Haar vader ging onverbiddelijk door met benzine op het vuur gieten.

In het echte leven was haar vader nooit zo doortastend. Zijn gewelddadige uitbarstingen waren van korte duur, hij was alles vergeten zodra hij een slok had genomen uit een pas geopende fles. Soms vroeg hij haar waar al die blauwe plekken vandaan kwamen.

Het zou best kunnen dat haar moeder door het raam had toegekeken zonder in te grijpen. Maggie was namelijk pas een jaar of vijf toen haar